

Sygn. akt II KS 12/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2022r.

w sprawie **S. S.**

oskarżonego o czyn z art. 222§1 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 stycznia 2022r., sygn. akt X Ka [...],

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 października 2021r., sygn. akt III K [...]

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić skargę,
- 2) obciążyć oskarżonego S. S. kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do

badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezzwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Jednocześnie, co w niniejszej sprawie ma fundamentalne znaczenie, przepis ten jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę, nie staje się sądem III instancji. Badaniu zatem podlega to, czy zaistniała któraś z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k., nie zaś prawidłowość ocen i dokonanych ustaleń sądu odwoławczego, która doprowadziła go do wniosku, że nie było podstaw do uniewinnienia oskarżonego. Wystarczające jest, że sąd ten przedstawi w tym zakresie swoje rozważania, z których wynika, iż w jego ocenie wyrok uniewinniający jest nieprawidłowy, gdyż winno dojść do skazania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy uznał zasadność zarzutu i wspierającej go argumentacji zaprezentowanej w apelacji prokuratora.

Oczywistym jest zatem, że zajmując takie stanowisko Sąd Odwoławczy, w układzie procesowym, jaki wystąpił w przedmiotowej sprawie, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjnego, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z reguły *ne peius* wyrażonej w art. 454§3 k.p.k.

W tej sytuacji skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Zupełnie natomiast odrębną kwestią jest to, czy wywody Sądu Okręgowego są w pełni przekonujące. W niniejszej sprawie z pewnością tak nie jest, zwłaszcza w zakresie rozważań dotyczących tego, czy oskarżony w chwili zdarzenia brał nadal udział w zgromadzeniu, czy też nie. Jak wydaje się, znacznie istotniejsze jest

w tym zakresie ustalenie jego woli, niż odwoływanie się do tego, czy przyłączył się on do jakiejś grupy protestujących, czy też działał samodzielnie.

Jak wskazano jednak powyżej, Sąd Najwyższy nie ma uprawnień do dokonania rozstrzygnięć w tym zakresie, Sąd Odwoławczy natomiast jednoznacznie wskazał, że w jego ocenie nie ma podstaw do podzielenia argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego.

Sąd Rejonowy, ponownie rozpoznając sprawę, raz jeszcze będzie musiał zważyć argumentację obrony oraz oskarżonego, a także przedstawioną w uzasadnieniach wyroków Sądów obu instancji i samodzielnie rozstrzygnąć sprawę.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]